

IN MEMORIAM – Dr. Jerko Fućak (2. studenog 1992. – 1996.)

Neobično je kako i kratki i naoko slučajni susreti s nekim čovjekom mogu ostati duboko utisnuti u sjećanje, te kako i nakon napuštanja zemaljskog obitavališta susretnutoga sjećanje na njega bruji u strunama pamćenja. Čovjek tako pamćen, po ljudsku veliki ili mali, svejedno, tako se možda i nenamjerno djelatno uključuje u oblikovanje drugih pojedinaца stvarajući u njima stanovite predodžbe, stavova i vrijednosti. Ako, pak, isti čovjek tako utječe na veći broj pojedinaca, onda se može govoriti o čovjeku čiji izuzetni značaj nije dokinut ni smrću.

Prvi mi je osobni susret s dr. Jerkom Fućakom, u ljeto 1988. god., bio nenadan i slučajan, kao i još jedan jedini nakon toga. Zbog odsutnosti iz Hrvatske u razdoblju nakon našeg susreta ne mogu se pohvaliti posjećivanjem sastanaka za proučavanje Biblije koje je Fućak organizirao i vodio, ni dugotrajnim i plodnim raspravama o teološkim pitanjima ili o pojedinoštim prijevoda Novoga zavjeta ili o aktualnoj problematici međukršćanskog dijaloga.

U jesen 1991. godine otpočeo sam svoju završnu godinu poslijediplomskog studija teologije iz Novoga zavjeta u Velikoj Britaniji. Ne znajući točno kamo se vratiti u ratom zahvaćenu Hrvatsku i gdje uporabiti svoj novostečeni doktorat, pismom sam se obratio za savjet dr. Jerku Fućaku. Nema u tomu ništa čudno; protestantskih teoloških učilišta u Hrvatskoj bilo je tada, kao što je i danas, malo. Osim toga, baveći se četiri godine bogoslovljem na akademskoj razini pitao sam se bi li u novim prilikama u demokratskoj i pluralističkoj Hrvatskoj koje katoličko bogoslovno učilište bilo zainteresirano za predavača koji bi nosio nešto teološke i interkonfesionalne raznolikosti. Uz to sam se pitao ne može li se bar u nekim znanstvenim bogoslovnim disciplinama postići minimalni konsenzus koji bi omogućio suradnju.

Pismo kojim mi je dr. Fućak uzvratilo sadrži na početku nekoliko misli o postupnom okončavanju njegova rada na Institutu za teološku kulturu laika i na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Nadalje, dr. Fućak se nije iznenadio mojem upitu, niti ga je smatrao neumjesnim, naivnim ili smiješnim. Mogućnost da kao protestant predajem na jednoj od katoličkih ustanova, dr. Fućak je smatrao realnom. Tako, on u pismu govori o »jasnijoj potrebi interdenominacijskoga rada na Bibliji... na ITKL-u«, što on

»žarko želi«. U ovom kontekstu dr Fućak spominje i mogućnost da Visoka bogoslovska škola u Rijeci, kamo sam se spremao za pastora baptističke crkve, treba teološki obrazovanog stručnjaka bibličara iz područja Novoga zavjeta. (Slijedeći taj napatuk bio sam na preliminarnom razgovoru na Visokoj bogoslovskoj školi u Rijeci, ali na kraju nije došlo do ostvarenja ove ideje.) Pismo dr. Fućaka završava poticajem da i dalje zajedno razmišljamo o mogućnostima suradnje. Nažalost, moje naredno pismo ostalo je neodgovoreno.

Ovo je vjerojatno jedan od mnogih primjera u kojima se dr. Jerko Fućak očitovao kao istinski i praktični zagovornik ekumenizma u Hrvatskoj, međukonfesionalnoga dijaloga te suradnje na području bogoslovske znanosti za koje se svesrdno zalagao. Time i utirao put kojim je, bojim se, kročio dosta usamljen. Ipak, onima koji su ga poznavali, malo kao ja ili mnogo bolje, dr. Fućak ostaje nezaboravan i svijetao lik hrvatskoga kršćanstva.

Davorin Peterlin